

for at forhindre, at det skete. Det er det, der er kendsgerningerne, og så skal man ikke stå heroppe og lade, som om det modsatte er tilfældet.

Men jeg vil gerne give hr. Buksti ret. Det er selvfølgelig praksis i institutterne, som det er praksis i bankerne, der er årsagen. Men det kan kun ske, hvis det offentlige tilsyn, der enten er i Finanstilsynet eller i de ministerier, som forvalter den lovgivning, lukker øjnene og bruger deres tilsynsmyndighed som et andet gummistempel, og det ved hr. Buksti godt.

Svend Aage Jensby (V):

Forespørgslen, som Enhedslisten har rejst, har jo til formål at afklare regeringens – *regeringens* – overvejelser om, hvilke konsekvenser man vil drage af den rapport, vi har fået, en rapport, vi har fået på foranledning af skatteministeren. Det vil jeg naturligvis forholde mig til, men jeg synes bare, det skal siges indledningsvis, at initiativet til rapporten er skatteministerens.

Må jeg så dernæst sige, at der jo ikke skal herse den mindste tvivl om, at vi i Venstre – vel sagtens ligesom alle andre partier her i Folketinget – naturligvis holder strengt på, at gældende skattelovgivning skal overholdes. Selvfølgelig skal den det. Det skal al lovgivning, og det gælder naturligvis også for pengeinstitutter, og det gælder for pengeinstitutter i forbindelse med overdragelser af sådanne. Det er helt klart.

Hele problematikken om den skattemæssige behandling af bankovertagelser kom jo først i fokus i forbindelse med Spar Nord-sagen. Det er det eneste og det første eksempel, vi har på, at den størst mulige sagkundskab har fastslået, at en disposition, som den tidligere skatteminister var involveret i og blåstemplede, var ulovlig. Vi har aldrig tidligere haft nogen så kompetent person, nemlig præsidenten for Sø- og Handelsretten, som i denne sag har forholdt sig til en bankoverdragelse.

Det er jo den sag, som har givet anledning til undersøgelsen, og hvad de dybere motiver til at sætte undersøgelsen i værk, har været, efter at Spar Nord-sagen var blottet, kan man jo have sine tanker om. Men det er ikke det, der er afgørende for det, vi skal drøfte i dag.

Lad mig dernæst sige, at man naturligvis må have al mulig respekt for sådan et stykke arbejde, som de udmærkede embedsmænd ovre i Told- og Skattestyrelsen har lavet. Skam få den, der ikke har det. Men jeg vil advare skatteministeren meget imod at tage for forhastede beslutninger ud fra denne 40 sider lange, bredt skrev-

ne rapport, som er lavet på baggrund af otte møder i gruppen – det er gruppearbejde, kan jeg jo se – i løbet af godt en måned.

Det kalder jeg et godt stykke arbejde: at undersøge over halvfjerdsindstyve bankoverdragelser, yderst komplicerede problemstillinger, og så nå frem til en konklusion på baggrund af otte møder! Det advarer imod, at man tager forhastede beslutninger. Det skylder vi ikke alene Folketinget, men i sandhed også de pengeinstitutter, der har været involveret i undersøgelsen helt tilbage til 1984; vi opererer altså med 11 år tilbage i tiden.

Vi skylder også embedsmændene, embedsværket, der har siddet gennem tiderne, at være lidt varsomme med at fare for voldsomt frem.

Det må nemlig lægges til grund, at samtlige de overdragelser, rapporten omhandler, har været blåstemplet af Told- og Skattestyrelsen eller efterfølgende ikke givet anledning til ligningsmæssige korrektioner. Der er jo ikke noget lusk. De har været forelagt de kompetente myndigheder, ikke ministeren. Det eneste eksempel, vi har i dansk skatteretlig praksis på, at en bankoverdragelse er blåstemplet af en minister, er i Spar Nord-sagen, hvor den tidligere skatteminister først sagde nej og senere på natten sagde ja. Det er det eneste eksempel, vi har, men ellers har det været på kompetent og beslutningsdygtigt niveau i Told- og Skattestyrelsen i langt de fleste af tilfældene. Det må man altså tage hensyn til.

Dernæst må man tage hensyn til, som jeg sagde, at dispositionerne eller de overdragelser, der er tale om, ligger hele 10-11 år tilbage. Vi skal altså for vores erhvervslivs skyld – for det er jo også det, det drejer sig om – passe på ikke pludselig nu at komme og sige, at de dispositioner, som enkeltpersoner eller erhvervslivet foretog for så og så mange år siden med en kompetent myndigheds accept, begynder vi nu at angribe og rejse tvivl om. Det vil vi simpelt hen ikke være med til.

Så vil jeg sige noget om rapporten. Det ville føre for vidt, og det er tiden ikke til, men jeg havde lyst til rigtig godt og grundigt at hudflette rapporten, og det kan jeg.

Men jeg vil trække nogle ting frem, f.eks. det, der står på side 8, som ministeren var selv inde på, og hvor det i andet afsnit siges:

»Formålet med gennemgangen har alene været at belyse pengeinstitutternes faktiske adfærd på baggrund af det foreliggende materiale.« – altså det foreliggende – »Der har ikke